

Historie divadla SEMAFOR

Znak divadla na domě v bývalé pasáži Alfa – nejslavnější éra

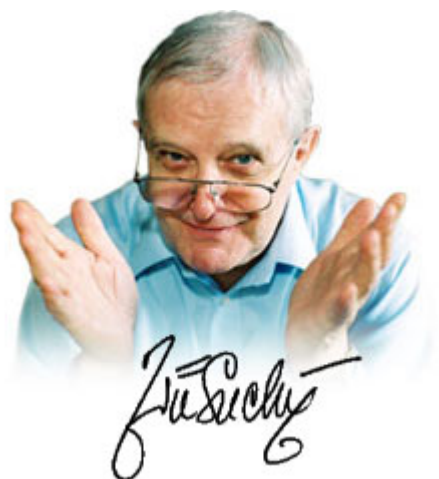
Současná budova v Dejvických

Název tohoto divadla je odvozen od slov **SE**dm **MA**lých **FO**rem, což mělo vyjadřovat původní úmysl zakladatelů věnovat se co nejširšímu spektru uměleckých žánrů (film, poezie, jazz, loutky, tanec, výtvarné umění a hudební komedie). Tento záměr byl prosazován jen v několika sezónách. Později od něj bylo stále více a více upouštěno, protože kladl příliš vysoké nároky na jednotlivé umělce. Bylo **založeno roku 1959** skupinou divadelníků a hudebníků soustředěných kolem **dvojice Jiří Suchý a Jiří Šlitr**. Původní sídlo tohoto divadélka bylo v nynějším **Činoherním klubu**, ale v roce 1961 se muselo vystěhovat a po několika stěhováních nakonec na delší dobu zakotvilo v divadle v pasáži **Alfa**, dnešní Stýblově ulici (viz obrázek – dnes už pouze nápis, který zde zůstal, slouží jako upomínka na slavnou éru tohoto divadla ve zdejších prostorách). Po roce 1990 došlo k různým sporům, které přerostly do takových rozměrů, že divadlo opustila jak Šimkova, tak i Dvořákova skupina a v Semaforu zůstala jen skupina původního zakladatele. Roku 1993 se divadlo kvůli restitučním nárokům bývalého majitele domu muselo znovu stěhovat. Po několika přechodných místech se roku 1995 usídlilo v podzemních prostorách **Hudebního divadla Karlín**. V roce 2002 Prahu zasáhla stoletá voda. Ničivé povodně se bohužel nevyhnuly ani

Semaforu, a tak došlo k dalšímu přesunu. Tentokrát do *Dejvické ulice*, kde naproti současnému sídlu divadla Spejbla a Hurvínka, žije svým životem od roku 2005.

První hrou Semaforu byla hudební komedie *Člověk z půdy* autorské dvojice Suchý a Šlitř, kde J. Suchý byl autorem textů a J. Šlitř autorem hudby. Titulní postavu spisovatele Sommera zde alternovali tehdy ještě ne příliš známí, ale léty herci pair excellence – Miroslav Horníček a Miloš Kopecký. Následovalo pásmo písniček *Zuzana je sama doma, hra Taková ztráta krve, Papírové blues*, kde dostaly prostor Suchého povídky a básně Christiana Morgensterna. Na jaře roku 1962 po odchodu několika významných představitelů z řad herců i zpěváků se poprvé po boku J. Suchého objevil i jeho partner J. Šlitř a vzniklo pravděpodobně nejslavnější představení Semaforu, kabaret *Jonáš a tingl-tangl*. Následovala opět pásma písniček *Zuzana není pro nikoho doma a Zuzana je všude doma*. V roce 1964 S+Š společně se svými kolegy E. Pilarovou, H. Hegerovou, W. Matuškou, K. Gottem a dalšími natočili filmový muzikál *Kdyby tisíc klarinetů*. Televizního zpracování se dočkala i opera psaná pro Semafor – *Dobře placená procházka*. V tomto období vznikaly velice kvalitní hry písňového typu. V těchto komediálních hrách se prosadily klasické zábavné prvky malých divadel. Po dlouhé době se tak divadlu vrátila funkce diváka bavit, nikoli vychovávat. Tyto hry nedržely přísně logický sled, byly jakousi kombinací písní a scének, které z části dotvářela aktuální situace.

Roku 1969 zemřel tragicky Jiří Šlitř a Jiří Suchý vytvořil další autorské spojení s vynikajícím hudebníkem *Ferdinandem Havlíkem*. Roku 1972 měla premiéru hra Kytice, která se zařadila k vůbec nejhranějším kusům (více než 600 repríz). Od roku 1974 se Suchého komediální partnerkou stává *Jitka Molavcová*, se kterou J. Suchý pokračuje v podobném humoru jako se Šlitřem. Nejznámější hrou z té doby byl j Jonáš dejme tomu v úterý. Do programové nabídky divadla Semafor zasáhly ještě dvě umělecké skupiny, které se objevily na prknech Semaforu. Roku 1967 se zde objevil prvně *J. Grossmann a M. Šimek* se svým nejvýznamnějším představením Návštěvní dny a o několik let později (r. 1974) *Josef Dvořák* se svou skupinou, která zde uvedla hru Má hlava je včelín pod režijní taktovkou legendárního filmového režiséra *Evalda Schorma*. Ale názorové rozdíly obou protagonistů divadla na jeho další směřování způsobily rozchod.

zdroje:<http://cs.wikipedia.org/wiki>